

Funktionsrättspodden, säsong 2 avsnitt 2

Johanna: Hej och välkomna till...

Johanna och Karin: FUNKTIONSRÄTTSPODDE-E-E-N!

Johanna: Ni lyssnar på en podd från funktionssätt Stockholms län, med mig Johanna Sommansson och min kollega...

Karin: ...Karin Aronsson!

Johanna: Vi båda arbetar som intressepolitiska handläggare på kansliet. Vi vet allt som är på gång i organisationen och i regionen.

Karin: Nästan! Det pågår väldigt mycket olika saker, i region Stockholm allra helst.

Johanna: Nu glider vi in i februari - mars och då brukar det traditionellt vara årsmötessäng för våra föreningar. Hur har vi tänkt? Nu när en pandemilag förhindrar våra mötet att ske i det fysiska rummet?

Karin: Det är en jättespännande utveckling! En del av våra medlemsföreningar har hunnit haft årsmöte innan pandemin slog till i mars 2020. Nu står vi inför en ny utmaning. Vi behöver titta i våra stadgar, vad står det där? Hur är det formulerat kring ett årsmöte? I vissa föreningars stadgar kan det till exempel stå att det absolut ska vara genomfört inom en viss månad. Om man ska ha ett fysiskt årsmöte och inte kan ha det digitalt, så är det bra om ni kan kika på om ni har fattat ett per capsulam-beslut i er förening. Jag tänker att det här med digitala årsmöten är en utmaning men också en möjlighet. Jag tror att det kan locka till helt andra målgrupper och vägen till att delta till ett möte kan vara kortare. Demokrati är viktigt och det ska respekteras i en förening. Det är viktigt att poängtera tycker jag.

Johanna: Verkligen!

Karin: I det förra avsnittet Johanna, då pratade du om den här "Fem bra tips för att delta på ett digitalt möte" och det tänker jag är en jättebra idé att ta med sig. Jag tänker också att det kan vara bra för den som ska anordna ett digitalt årsmöte. Jag har tagit fram olika tips och läst på om vad andra tipsar om. Det kan vara så att du inte är så van att använda digitala mötesrum eller plattformar. Då kan det vara bra att ha ett testmöte för att lära sig funktionerna. Våga mixtra lite! För ju mer du lär dig om plattformen desto bättre kan vi ha ett möte. Jag tänker också att det kan vara bra att ha en tydlig arbetsordning och mötesregler. Det kan låta tråkigt och lite "Ah, nu ska det vara fyrkantigt och till punkt och pricka" men det har visat sig att i digitala möten så är man mindre spontan och därför är det bra om alla känner till hur ett möte ska gå till. Så att det finns en gemensam överenskommelse som exempel: Sådär gör vi när vi röstar. Vi kanske använder oss utav den här handuppräckning funktionen som finns på flera digitala plattformar. Ska vi räcka upp handen i bild? Hur stänger vi av och på?

Johanna: Se till att det är någon som har ansvaret för att hålla ordning på hur många händer det är i luften och vem som var först. För det här med turordning måste respekteras även i det digitala. Det är inte lätt att hålla reda på. Om man är engagerad i en fråga och samtidigt ska vara uppmärksam på vilka händer som är uppe. Utse någon som har ansvaret för att hålla koll på ordningen. Vem räckte upp handen? Vem står näst på tur för att få tala?

Karin: Just det! Mötesfunktionärer. Jättebra tips! Det är toppen! Vi har det när vi har årsmöte i funktionsråd i Stockholms län. Jag tror att många föreningar också har årsmötesfunktionärer. Folk som finns runtomkring för att göra ett så bra möte som möjligt.

Karin: Det är tydligare när vi skickar över en fysisk mikrofon som vi lämnar över för att alla ska kunna höra, än när det är möjligt att faktiskt ta ljudet utan att behöva ta mikrofonen först. Jag tänker att det är ett långsammare tempo. En i taget och ge ordet till nästa. Man får ha lite mer tålmod i digitala möten.

Karin: Mm! Superbra! Jag tänker också så! Extra tid och tålmod är ett bra tips. Jag läste (tror det var på fackförbundets vision) när jag sökte lite kring detta och innan vi började spela in detta avsnitt. Då sade de "Kroppsspråket går inte alltid genom rutan" det vill säga genom den digitala plattformen. Det var trevligare än vid ett vanligt möte. Det tyckte jag lät ganska bra. För en del kan uppleva "Oj, vad det här lät kort", men om du lägger på en ytterligare trevligare ton när du ska vara med på ett möte, så blir det trevligare för alla.

Johanna: Precis! Våga ta med artighetsfraserna och måla ut vad du vill säga med några extra ord, som att du är med i 82:an. Jag tror vi är lite rädda om tiden i digitala möten. Vi försöker vara korta och koncisa. Det behöver vi inte vara! Det blir gemytligare om vi alla försöker slappna av, även om det digitala mötet inte känns som ett fysiskt möte.

Karin: Nä! Jag tänker också att det är viktigt...det kanske är några nya medlemmar som inte har någon erfarenhet av hur ett årsmöte går till. Var pedagogisk och trevlig så tror jag att demokratin kommer blomstra i föreningen.

Johanna: Bra tips, Karin! Det som är på tapeten nu är att vaccinationerna har börjat i region Stockholm. Vi har lite fakta till er så att ni inte ska känna er osäkra på hur den här processen ska gå till. På nyheterna har det förekommit bedragare som är involverade i vaccin processen. Det vill vi varna ordentligt för i den här podden.

Karin: Precis! Vi vill säga att: Vaccinationerna mot covid-19 är gratis. Om du är osäker och har blivit kontakt av någon som säger att du ska uppge ditt mobila bank-ID eller dina kontouppgifter samt ge några former av personliga uppgifter. Ge inte de här personerna som ringer, det här. Du kommer att bli kontaktat av region Stockholm när det blir dags för att vaccinera sig.

Johanna: Vaccinationerna är gratis för alla.

Karin: Precis! Nu i den första fasen var det personer som bor på särskilt boende som fått vaccinationer. Men, nu kommer fas två snart att inledas (eller det har redan blivit inlett) och där kan vi se att det är personer som är 65 år eller äldre samt personer som befinner sig i olika riskgrupper. Vill du veta mer om riskgrupperna och hur processen av vaccination går till så kan du läsa mer på 1177.se eller gå in på folkhälsomyndighetens hemsida. Det är ett tips! Där kan ni läsa om vilka faser vi är i och om vilka riskgrupper.

Johanna: Tack för den informationen Karin. Det här är historiskt, att vi gör en sådan här massvaccinering av den här kalibern!

Karin: Ja! Det pratade vi om redan förra gången. Jag tror att det kommer vara någonting som följer med oss hela den här våren. Vi följer utvecklingen kring vaccinationer och har dialog med region Stockholm.

Johanna: Precis! Vi vill att våra medlemmar som är i riskgrupp ska kunna vaccinera sig på ett säkert sätt och inte utsättas för smitta i samband med den här processen.

Karin: Det som är viktigt att veta är att region Stockholm följer folkhälsomyndighetens prioriteringar. De prioriteringar som folkhälsomyndigheterna gjort är det som gäller i region Stockholm.

Johanna: Nu tänkte jag att vi ska släppa in vår gäst som vi har på distans. Vi har faktiskt två gäster här idag. Vår första gäst heter Marie och kommer från Amazona, bröstcancerföreningen. Visste du att fler än 95000 kvinnor lever idag med en bröstcancer diagnos i Sverige? Bröstcancerföreningen Amazonas finns för att ge stöd och information. Föreningen finns till för dig som är orolig, drabbad och som är närstående. Förutom att det arrangeras en mängd olika aktiviteter för personer så arbetar föreningen med att ständigt förbättra villkoren för medlemmarna. Amazonas motto är "Ingen ska behöva vara ensam i sin bröstcancer".

Karin: Därför vill vi presentera poddens första gäst som heter Marie. Hej Marie! Välkommen till funktionsrättspodden. Hur länge har du varit engagerad i din förening?

Marie: Det var först när jag fick min diagnos som jag gick med i föreningen som medlem. Jag har inte varit aktivt engagerad ännu. Min upplevelse är att det är ett bra stöd att få vara med där. För man kan få en hel del information. Namnet på föreningen kommer från ett starkt och stridbart folk av vedel kvinnor, amazonerna samt från den tåliga växten amazonliljan. Av anledning till det så tycker jag att det är ett värdigt namn till föreningen. Till dem som inte har känt till bröstcancerföreningens existens har jag gett information till.

Karin: Tack Marie! Berätta lite om din plats i livet, när detta hände. Hur länge har du haft din diagnos?

Marie: Jag höll på att starta upp min enskilda firma som jag då arbetade med. Jag var precis i startgroparna för att få hjälp med att marknadsföra mig och min

hemsida. 31 oktober 2019 fick jag min diagnos på bröstcentrum i Stockholm. Jag förstod av kallelsen att de hade hittat någonting som inte var så bra. Jag bad en väninna att följa med. Rådet som jag skulle vilja ge, om ni skulle bli drabbade är att ha med någon på besöket. Jag tänker att fyra öron hör bättre än två. Jag tänker att man inte kan ta in all den information man får. Frågorna kommer efteråt och då kanske vännen har svar på de frågorna. 5 november 2019 var jag på besök hos onkologen. Då fick jag information om vilka behandlingar jag skulle få. Min tumör var snabbväxande och det innebar att jag var tvungen att börja min behandling av cytostatika, därefter operation och sen strålning. 9 november 2019 fick jag min första cytostatikabehandling och inom loppet av en vecka så förändrades livet.

Som de flesta känner till, är att man som oftast brukar tappa håret när man tar cytostatika. Mitt började ramla av redan den 23 november. Jag beslutade mig för att raka av allt mitt hår den 25 november. Jag hade hört av andra att det är jobbigt när håret kommer i tofsar så därför tänkte jag att det var lika bra att ta bort alltihop. Bra information som jag tycker du ska ta med dig eller någon annan i din omgivning som haft oturen att drabbas av bröstcancer, är att det är individuella behandlingar man får. Det var någonting som jag inte kände till. Jag tycker att den informationen är viktig, så att man inte börjar jämföra sin bröstcancer med andra och hur de har fått sina behandlingar. Innan jag själv fick diagnosen trodde jag att man alltid opererade sig först och därefter se om man skulle behöva cytostatika eller strålning. Det är inte alls så det fungerar. Det var med ett tungt hjärta och med oro jag åkte in till min första behandling. Även denna gång hade jag med mig en vän. Jag tyckte det var bra eftersom jag hade fått reda på att behandlingen skulle ta tid. Jag visste inte hur jag skulle må efteråt.

Karin: Det är ett jättebra tips du har Marie! Det här med att ta man faktiskt tar med sig en vän eller närstående, någon man känner sig trygg med när hälso- och sjukvården är på besök. Just nu när vi har en pandemi som avråder många vårdgivare att ta med sig stöd, om man absolut inte behöver det. Vi tycker annars att det är ett toppentips du har. Jag skulle gärna vilja veta mer om din resa, fanns det någon positiv gemenskap? Någon person som fick dig att känna dig bekväm eller så?

Marie: Det absolut svåraste av att få berätta för min omgivning, så var det att informera mina barn. Det gick bra! De är vuxna och kloka, de tröstade mig. Jag kände att nu var det bara att lägga ner min firma. Då fick jag kommentaren av min son om att bara lägga den vilande. Jag informerade mina vänner, några i taget. Det finns säkert några som fortfarande inte vet vad jag har gått igenom. Att starta en privat facebook-grupp, där man själv kan välja vilka som ska få se informationen som man lägger ut, är ett tips. Det var ett bra sätt för mig att hålla mina vänner informerade om vad jag gick igenom, slapp ringa runt till andra. Det har varit väldigt uppskattat av mina vänner att få ingå i den gruppen. Det har hjälpt mig att få skriftlig pepp från mina vänner. Gruppen blir dessutom som en dagbok som finns sparad, som jag kan läsa framöver ifall jag skulle vilja.

Jag har ett annat tips! Det är att gå med i en låst grupp för dem som har bröstcancer. Den heter "bröstcancer före, under och efter" och det är en grupp där det bara finns människor som har bröstcancer eller har varit med om det. Där kan du få bra stöd från personer som gått igenom samma sak. Det är också en möjlighet att få träffa nya vänner. Känner man sig osäker kan man ställa frågor till gruppen. Det brukar alltid finnas någon som kan ge svar.

Johanna: Det var ett bra tips! Att dela med sig av sin egen erfarenhet via en dagbok till sina vänner och inte vara rädd för att öppna upp sig. Ännu ett bra tips var om de här låsta grupperna på facebook. Det är ett tips till er som letar efter gemenskap. Nu tänkte jag fråga dig, du kallar din diagnosresa för projekt. Kan du förklara hur du menar?

Marie: Jag känner till att det finns vissa personer som drabbas av bröstcancer som kanske inte vill informera om sin cancer. För att det känns jobbigt. Mitt tips är att vara öppen om det man själv går igenom. Det var ett tips som jag själv fick. När man pratar om sin diagnos så kommer man upptäcka att det finns personer i sin egen närhet som själv gått igenom samma resa, eller känner någon som har gjort det. Var inte rädd för att öppna upp dig och ge människor en möjlighet att hjälpa dig. Det kan vara både nya och gamla vänner som dyker upp. Det positiva med den här resan är att det har funnits så många som hjälpt och stöttat mig under resans gång. Både vänner och personal inom Södersjukhuset (SÖS), samt de nya vännerna som jag träffat på mina behandlingar eller grupper på facebook. Kvinnor som jag har träffat i samband med min bröstcancer, har nu blivit en del av mitt liv.

Den grupp som startades upp i samband med den cirkelträning man fick gå, vi träffas en gång i månaden nu. En av dessa kvinnor gör gympapass för den som vill via skype, några dagar i veckan. Om du inte känner att du har så många vänner, så kommer du märka att det finns många som vill hjälpa till om man ber om det. Det finns överallt. Till exempel arbetskamrater, föreningsmänniskor, olika grupper på facebook, träffar via bröstcancerföreningar och andra nätverk. Jag fick till och med hjälp med att ta mina sprutor efter varje behandling. Jag klarade inte av att göra det själv. För mig tog det precis ett år innan jag fick tillbaka min energi. Under första skedet i alla mina behandlingar såg jag det som ett projekt. Att planera inför alla besök och tider. Projektet avslutades i maj. Det följde en tid efteråt med att försöka förstå vad man egentligen har varit med om. Tankarna kom och jag kände mig ledsen och orolig. Det är en naturlig fas som man behöver gå igenom. Det är väldigt olika när den kommer. Jag tror att många får den direkt via diagnosen. Jag tyckte bara att det var ett projekt som jag skulle genomföra. Med hjälp av min onkolog och olika provtagningar så kunde jag släppa min oro och ta mig ur det. Nu har jag kommit ur den och har börja leva igen. Försöker verkligen leva för dagen och inte titta bakåt.

Karin: Jag tror det är många utav er som känner till bröstcancerförbundets kampanj, rosa bandet. Marie, kan inte du berätta lite mer om vad det innebär? Den här kampanjen?

Marie: Bröstcancerföreningen är känd via rosa bandet. Rosa bandet har blivit som en symbol för kampen mot bröstcancer och kommer ursprungligen från USA i början av 1990-talet. Från 1994 har bandet även delats ut här i Sverige av Ester Lauder. Initiativtagare till bandet var Evelyn Lauder som är svärdotter till kosmetikaföretaget Ester Lauders grundare. Snart spred sig rosa bandet och användes av bröstcancerföreningar över hela världen, som en samlad symbol. Oktober har blivit en bröstcancer månad där man gör en rad olika aktiviteter för att öka uppmärksamheten på bröstcancer. 2003 fick kampanjen sitt egentliga genombrott i Sverige då cancerföreningar och andra företag började engagera sig. Rosa bandet är en symbol för kampen mot bröstcancer och är ett solidaritetstecken med bröstcancerbehandlade. Rosa bandet står för ökad medvetenhet och kunskap om bröstcancer. Alla kan bära rosa bandet, inte bara under oktober.

Johanna: Hur har då region Stockholm varit som vårdgivare?

Marie: Region Stockholm SÖS onkologiska mottagning har varit fantastisk tycker jag. Det finns en helt otrolig process kring vården enligt mig. Där man har ett helt team av medarbetare omkring sig. En kontaktsköterska som är kopplat till onkologen och en annan kontakt när det gäller alla behandlingar. Man har dessutom kontaktpersoner när det gäller mammografi, kirurgi och strålning. Det finns alltid någon att kontakta och ett nummer att ringa. Även på nätterna om man skulle behöva. Det har alltid funnits någon att prata med om jag har känt mig orolig eller undrat något. Jag har även pratat med en kurator på SÖS under hela min behandlingsperiod. Vilket jag kan rekommendera andra att också göra. Vid ett behandlingstillfälle blev jag så nedsatt att jag behövde åka in på SÖS och blev kvar där i fyra dagar. Då upptäckte man att jag hade gått ner i vikt, vilket man inte alls ska göra. Doserna är beräknade på den vikt man hade när man påbörjade behandlingarna. Blev då tilldelad en dietist för att få hjälp med om hur jag skulle äta, som jag har haft kontakt med efteråt. Jag har hela tiden känt mig trygg med att det alltid har funnits någon som har kunnat hjälpt mig, trots den här tuffa tiden.

Johanna: Jag vet det är en del som inte känner till det här. När du får en bröstcancer diagnos och ditt första besök är hos specialistsjukvården. Då får du en sminkväska. Kan inte du berätta lite mer om projektet "sminkväska"?

Marie: Sminkväskan är en gåva från bröstcancerföreningen Amazona som delar ut cirka 3000 per år. Gåvan ska symbolisera varm och fin gemenskap och skänka ett stänk av glädje mitt i denna omtumlande stund. Amazona vill ge alla i Stockholm en vacker och trevlig present, som ska påminna om att man inte är ensam samt informera om att de finns.

Johanna: Har du några tips till andra?

Marie: Försök att tänka positivt. Stanna inte i diagnosen själv. Informera din omgivning om vad som har hänt. Våga be om hjälp! Du kan till exempel behöva någon som tar med dig ut på en promenad. När du känner att du inte orkar ta ut dig själv. Det är inte något som andra kan förstå om du inte förklarar det. Det är

viktigt att hålla igång kroppen. Då klarar man av behandlingarna bättre. Vissa dagar kan det kännas väldigt tungt. Det är då man kan behöva hjälp, även om man bara orkar gå ut i tio minuter. Man mår bättre när man väl har varit ute. Gå med som medlem i bröstcancerföreningar. Där finns det bra hjälp att få. Där ordnas det olika aktiviteter och det finns stödpersoner man kan kontakta. Stödpersoner kan hjälpa den som inte har eller vill prata med sin familj eller sina vänner. Amazona menar att ingen ska behöva vara ensam med sin bröstcancer. Alla stödpersoner har själv gått igenom behandling för bröstcancer. Gå in och titta på www.amazona.se - så får du se allt det man gör.

Johanna: Tack Marie för att du har delat med dig av dina erfarenheter och kunskaper i funktionsrättspodden. Vi ställer samma fråga till alla våra gäster i podden. Vad är funktionsrätt för dig?

Marie: Jag har inte funderat tidigare på vad funktionsrätt innebär för mig. Jag har alltid tyckt att alla ska ha samma möjligheter. Att få samma vård inom hela landet till exempel. Som det ser ut idag med olika regioner så verkar det inte att fungera. Att alla får samma möjligheter. När det gäller just bröstcancer så har jag haft kontakt med personer i andra delar av landet. Det fungerar inte alls på samma sätt. Både vård, bidrag och rehabilitering ser olika ut. Så borde det inte vara när man behandlas för samma sak. Det är väl en utav de saker man kanske ska jobba med.

Karin: Tack för det Marie! Ett annat perspektiv med att leva med bröstcancer kommer ifrån vår andra gäst Therese, som använder teater som ett uttryck för att projicera sin resa med bröstcancer. Hej Therese! Jag har sett din monolog "Flat is the new black" - plattbröstat är det nya svarta. Den var fyndig och rolig på många sätt om ett allvarsamt ämne. Den finns på youtube för alla er som vill se och höra den. Nu undrar jag hur idén föddes till den här monologen?

Therese: Anledningen till att jag började skriva den var för att jag inte riktigt kände igen mig i många av mina så kallade "bröstsysters" historier och deras resa med bröstcancer. Det var många som tyckte att det deras liv hade förändrats så att de själva hade förändrats. De hade tappat sin identitet. Jag tyckte väl att jag fortfarande var jag. Livet hade inte förändrats så speciellt mycket för mig. Visst, en cancerdiagnos är skrämmande på alla sätt och vis. Men jag tyckte inte det var någonting som skulle hänga med resten av livet. Jag kom i kontakt med en grupp tjejer som kallar sig för "plattnormen" där vi jobbar för att likväl att bröstrekonstruktion ska vara ett alternativ så ska även platt rekonstruktion vara ett fullgott alternativ om man så önskar. Det vill säga om man bara haft bröstcancer i ett bröst ska få lov att ta bort det andra. Vilket inte är fallet idag. I det är det endast rekonstruktion som gäller.

Johanna: Du berättade för oss innan vi började spela in. Att du har erfarenhet av nedsatta funktioner i kroppen sedan du var ung. Kan inte du berätta mer om vilka operationer du har gjort? Hur det har påverkat dina kroppsfunktioner?

Therese: Jag har ett handikapp som jag är född med. Ett ben som är lite böjt och svagt. Jag bröt benet väldigt mycket när jag var liten. Burit skena sedan jag var

två år gammal. Benet är annorlunda helt enkelt. Jag har blivit opererad 20 gånger. Det är väl det jag tänkte på. Jag drog paralleller till mitt ben och förlorandet av bröst. När man tar bort ett ben, arm eller att man blir blind eller döv så innebär det att vardagen förändras. Att amputera ett ben kanske innebär att du kanske får sitta i rullstol, bära protes. Det blir lite krångligare helt enkelt, inte lika lätt. Att förlora ett bröst innebär inget sådant. Det innebär ingenting mer än att bara det är en förändring till det yttre.

Johanna: I din monolog diskuterar du tesen att "det normativa är att kvinnligheten sitter i bröstet" och att du nu upplever att du är samma person, men omgivningen reagerar när du har valt att leva utan bröst. Kan du utveckla lite om hur den här upplevelsen har format dig?

Therese: Det är så samhället ser ut idag. Kvinnor har bröst, punkt slut. Man är inte en kvinna utan bröst. Jag har fått respons från kvinnor som gått igenom samma historia som har gått igenom bröstcancer som jag. Det har blivit stärkta av föreställningen. Det gläder mig oerhört om jag verkligen har fått andra kvinnor att känna "Ah, skit samma. Jag är bra som jag är". Det gjorde mig väldigt ont att både läsa och höra om hur kvinnor som inte vågat visat sig på stranden efter en bröstborttagning. Det var sorgligt att höra och läsa om det. Det är inget att skämmas för, att man har haft bröstcancer. Många tycker och tänker väldigt mycket om kvinnors vara och icke vara till bröst både på män och kvinnor. När män går in till receptionen på hotellet med bar överkropp så tänker jag "kan jag göra det?", jag har inga bröst längre, kan jag göra det också? Jag tror det sitter djupt rotat inom en. Det här med kvinnlighet, vad kvinnor får och inte får göra. Det är mycket intressanta frågeställningar man ställs inför när man har tagit bort bröstet. När jag testade en peruk under den tiden jag inte hade något hår på grund av cytostatikan med ett par lösbröst. Då ställde jag mig framför spegeln och tänkte "Vad är det jag håller på med?". Jag är kvinna! Men sätter på mig så kallade kvinnliga attribut för att se ut som en kvinna. Det är ju löjligt! Nästan så att jag började skratta. Jag tyckte mer eller mindre att jag istället såg ut som en misslyckad drag queen. [Skratt 00:25:10]

Karin: Jätteintressanta perspektiv Therese! Kul att du är med och berättar om det här. Vi ska också säga att det finns beslut om att läkare inte får operera bort friska kroppsdelar om det inte föreligger särskilda skäl. Det kan vara bra att känna till som ett tillägg. Precis som till Marie, ställde vi frågan. Vad innebär funktionsrätt för dig?

Therese: Jag har alltid ogillat att sätta in mig i fack. Om man hårdrar det. Kvinnor ska tycka om det här och det där och som man ska du gilla det här och det där. Jag köper inte det riktigt. Jag vill ha hela julbordet. Smaka på allt utan att behöva begränsa mig. Funktionsrätt för mig är att varje individ ska få vara precis som den är och få uttrycka sig så som personen är, helt enkelt.

Karin: Tack så mycket Therese.

Therese: Tack!

Johanna: Vad spännande att vi har fått tagit del av två olika perspektiv idag i funktionsrättspodden. Att vi alla ges utrymme att få reflektera om hur normer påverkar oss och våra kroppar. Lite nyheter som har hänt sen sist. Det är att nu har färdtjänst appen lanserat även för Iphone. Den har funnits för Android ett tag. Nu finns den också på Iphone. Det jag kan säga om den är att det finns två olika inloggningsalternativ. Ett för dig som har mobilt bank-ID och ett för dig som vill välja att logga in med din personliga kod, när du ska beställa din resa.

Karin: Precis! Funktionsrättsrörelsen har varit med i framtagandet av färdtjänst appen och lämnat synpunkter på hur vi ska kunna bidra. Detta för att det ska bli så tillgängligt som möjligt och att så många som möjligt ska kunna använda appen.

Johanna: Vi vill inte att bank-ID ska tas för givet. För vi är många som lever utan bank-ID eller som inte har möjlighet att kunna använda bank-ID. Det ska inte tas för givet att det bara finns digitala lösningar. Vi vill att det alltid ska finnas alternativ för den som behöver det.

Karin: Vi avslutar som trafik nytt. För ett par veckor tillbaka så kom möjligheten att kunna betala med betalkort i kollektivtrafiken. Nu kan du använda ditt Visa, MasterCard och Amerikan Express. Det finns många alternativ. Nu kan du använda det för att lösa en enkelbiljett som kostar 38kr. Längre fram kommer du kunna lösa biljetter för reducerad trafik. Det är en jättestor utveckling och den har varit på gång. Detta finns i Londons tunnelbanor sen några år tillbaka. Det gör att det blir smidigare. Du behöver inte fylla på din reskassa eller ha ett giltigt färdbevis. Du kan lösa biljetten ungefär som förr i tiden, när man betalade med pengar ombord på bussen.

Johanna: Precis! SL slogan är så fyndig. Alla betalkort blir SL-kort!

Karin: Februari blev verkligen en vintermånad i år. Det kanske var det vi behövde efter att november, december och januari var ganska mörka. Nu återvänder ljuset till oss och vi ser framemot våren. Tack för att ni har lyssnat på...

Johanna:-2 ...Funktionsrättspodde-e-e-n!

Karin: Vi hörs snart igen!